

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Jaromírom Šumom, Roosewelta 633/18, Partizánske, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 Tos 63/2017 z 31. mája 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Jaromírom Šumom,

Roosewelta 633/18, Partizánske, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 63/2017 z 31. mája 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je (spolu s ďalšími štyrmi obvinenými, pozn.) vedené trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) a j) Trestného zákona. Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp 30/2016 zo 7. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 73/2016 z 3. októbra 2016 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) podal 3. marca 2017 na sťažovateľa (a na ďalších štyroch spoluobvinených, pozn.) okresnému súdu obžalobu. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 23. marca 2017 (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tos 32/2017 z 29. marca 2017) pri predbežnom prejednaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa (ako aj ďalších štyroch spoluobvinených, pozn.) ponecháva vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Označeným uznesením zároveň zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal jeho písomný sľub, peňažnú záruku [REDAKOVANÉ], ako ani jej záruku za ďalšie správanie sťažovateľa a nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Predbežné prejednanie obžaloby po vyhlásení uznesenia odročil na 13. apríl 2017.

Prokurátor krajskej prokuratúry pri (pokračujúcom) predbežnom prejednaní obžaloby 13. apríla 2017 na verejnom zasadnutí vyhlásil, že obžalobu podanú (aj) proti sťažovateľovi berie späť, v dôsledku čoho sa vec zo zákona vrátila do prípravného konania (§ 239 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá za bodkočiarkou). Predseda senátu okresného súdu uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 13. apríla 2017 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku späťvzatie obžaloby prokurátorom vzal na vedomie.

Prokurátor krajskej prokuratúry 4. mája 2017 v tej istej trestnej veci opätovne podal okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa (ako aj na ďalších štyroch spoluobvinených, pozn.). Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa (ako aj ďalších troch spoluobvinených, pozn.) ponecháva vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Označeným uznesením zároveň zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal jeho písomný sľub, peňažnú záruku [REDAKOVANÉ], ako ani jej záruku za ďalšie jeho správanie a nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažnosť (aj) sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tos 63/2017 z 31. mája 2017 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu po doslovnom prepise podstatnej časti jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením krajského súdu odôvodňuje prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu najmä takto:

„Dňa 13. 04. 2017 prokurátor krajskej prokuratúry vyhlásil, že obžalobu č. k. 1 Kv 7/16/3300- 193 zo dňa 03. 03. 2017, v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Trenčín, sp. zn. 4 Tk 1/2017, berie späť. Predseda senátu Okresného súdu Trenčín, Uznesením sp. zn. 4 Tk/1/2017 zo dňa 13. 04. 2017, vzal podľa § 239 ods. 1 Tr. por., späťvzatie predmetnej obžaloby na vedomie.

Okresný súd Trenčín, trestný spis obv. [REDAKOVANÉ] odovzdal konajúcej prokuratúre až dňa 18. 04. 2017.

... Od dňa 13. 04. 2017 do 18. 04. 2017, teda od späťvzatia obžaloby prokurátorom, do doručenia spisu konajúcej prokuratúre, bol môj klient obv. [REDAKOVANÉ], vo väzbe bez zákonného dôvodu. Jeho väzba v tomto časovom rozpätí, nebola pokrytá ani rozhodnutím všeobecného súdu a ani nemala oporu v žiadnom ustanovení zákona. Bola teda nezákonná, čím došlo k porušeniu zákona a k porušeniu zákonných i ústavných práv a slobôd obvineného (čl. 17 Ústavy SR), ako i k porušeniu práv vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - čl. 5 Dohovoru.

Poukazujem na to, že v trestnom konaní, došlo k zbytočným a neodôvodneným prieťahom. Trestné konanie teda nie je plynulé, sú v ňom prieťahy. Za obdobie nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, je možné považovať obdobie od podania obžaloby do jej späťvzatia prokurátorom a vrátenia veci do prípravného konania. Jedná sa o obdobie od 03. 03. 2017 do 13. 04. 2017. Prieťahy v konaní pritom začali už skôr a možno ich datovať od záverečného preštudovania spisu dňa 24. 02. 2017. Dvakrát došlo k oboznamovaniu sa s výsledkami vyšetrovania a to 24. 02. 2017 a 02. 05. 2017, dvakrát sa podávala obžaloba a to 03. 03. 2017 a 04. 05. 2017 a dvakrát sa rozhodovalo o súdnej väzbe obvineného a to 23. 03. 2017 a 18. 05. 2017.

V konaní došlo i k ďalším viacerým pochybeniam, ktoré skrátili práva obvineného na riadnu obhajobu. Predovšetkým vyšetrovateľ neuvádzal v upovedomeniach o úkonoch, mená svedkov, ktorí mali byť vypočutí. Obhajoba sa nemohla riadne na tieto úkony pripraviť...

Pri zadržaní obv. [REDAKOVANÉ], došlo k jeho fyzickému napadnutiu zo strany členov zásahovej jednotky, bol udieraný do oblasti hlavy a tváre tak, že mu vybili predný zub, spodné zuby mal pohnuté, celú hlavu hrčatú, bol dokopaný...

Zo zápisnice o výsluchu agenta, zo dňa 06. 02. 2017, podľa môjho názoru vyplýva, že môj klient [REDAKOVANÉ], bol nezákonne agentom navádzaný na trestnú činnosť. Agent od počiatku neprimerane manipuloval mojim klientom, keď ho mimoriadne iniciatívne a aktívne so zjavnou snahou aby spáchal trestný čin, navádzal na predaj vždy väčšieho množstva drog, čím ovplyvňoval skutkový priebeh a rozsah trestného činu...

Skutočnosti, o ktoré opierajú svoje rozhodnutia porušovateľ č. 1 (z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ má na mysli okresný súd, pozn.) a porušovateľ č. 2 (krajský

súd, pozn.) v dostatočnej miere nepreukazujú nevyhnutnosť väzby v súvislosti s osobou sťažovateľa.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na osobnú slobodu, sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... a na súdnu ochranu, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, rozhodnutím Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 3 Tos 63/2017-1827 zo dňa 31. 05. 2017 porušené bolo.

2. Krajský súd v Trenčíne, porušil práva sťažovateľa na osobnú slobodu, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR.

3. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3 Tos 63/2017-1827 zo dňa 31. 05. 2017 sa zrušuje. Vec sa vracia Krajskému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v posudzovanej veci (okrem iného) namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti, poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru, uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Z uvedeného vyplýva, že čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny), porušenie ktorého sťažovateľ tiež namieta, je v trestných veciach v zásade aplikovateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného voči konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy (resp. čl. 8 listiny). Označený článok ústavy totiž zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010).

Vychádzajúc z uvedeného, rešpektujúc svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej sú na vec sťažovateľa týkajúcu sa výhradne rozhodovania o väzobných veciach ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy (ktorého porušenie sťažovateľ namieta aj v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, pozn.) a čl. 36 ods. 1 listiny *ratione materiae* neaplikovateľné, ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v posudzovanej veci tiež namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Namietané porušenie označených práv garantovaných ústavou a dohovorom sťažovateľ odôvodňuje (v podstate) tým, že

- jeho väzba bola od späťvzatia obžaloby prokurátorom (t. j. od 13. apríla 2017) do doručenia spisu príslušnej prokuratúre (t. j. do 18. apríla 2017) nezákonná, keďže okresný súd po späťvzatí obžaloby prokurátorom nerozhodol o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa,
- v trestnom konaní v jeho veci došlo „*k zbytočným a neodôvodneným prietahom*“,
- postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu (najmä tým, že vyšetrovateľ v upovedomeniach o úkonoch trestného

konania neuvádzal mená svedkov, ktorí mali byť vypočutí, v dôsledku čoho obhajoba nemala možnosť náležite sa pripraviť na tieto úkony; ďalej tým, že proti sťažovateľovi bolo zo strany členov zásahovej jednotky použité fyzické násilie; a tiež tým, že sťažovateľ bol na páchanie trestnej činnosti nezákonným spôsobom navádzaný agentom),

- napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie okresného súdu nie sú vo vzťahu „*k nevyhnutnosti väzby*“ sťažovateľa dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľom vzneseným výhradám v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označeným právami podľa ústavy a dohovoru. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti pritom vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu do úvahy aj obsah napadnutého uznesenia okresného súdu, keďže napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

V kontexte sťažovateľom uplatnených námietok ústavný súd považuje za potrebné najskôr sumarizujúco zopakovať v časti I tohto nálezu už uvedené relevantné skutočnosti vyplývajúce z dokumentácie, ktorú sťažovateľ pripojil k svojej sťažnosti podanej

podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Okresný súd po podaní obžaloby prokurátorom 3. marca 2017 uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 23. marca 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tos 32/2017 z 29. marca 2017 pri predbežnom prejednaní obžaloby (okrem iného) podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (sťažovateľ bol do väzby vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 30/2016 zo 7. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 73/2016 z 3. októbra 2016, pozn.). Prokurátor krajskej prokuratúry pri (pokračujúcom) predbežnom prejednaní obžaloby 13. apríla 2017 na verejnom zasadnutí vyhlásil, že obžalobu podanú (aj) proti sťažovateľovi berie späť, v dôsledku čoho sa vec zo zákona vrátila do stavu prípravného konania (§ 239 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá za bodkočiarkou). Predseda senátu okresného súdu uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 13. apríla 2017 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku späťvzatie obžaloby prokurátorom vzal na vedomie. Dňa 4. mája 2017 prokurátor krajskej prokuratúry opätovne podal okresnému súdu obžalobu (aj) na sťažovateľa. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa (ako aj ďalších troch spoluobvinených, pozn.) ponecháva vo väzbe. Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tos 63/2017 z 31. mája 2017 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2017 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Okresný súd v rámci rozhodovania o väzbe (aj) sťažovateľa po (opätovnom) podaní obžaloby prokurátorom opodstatnenosť trestného stíhania obvinených (vrátane sťažovateľa) ako nevyhnutnej podmienky väzby odôvodnil v uznesení sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 najmä takto:

„Za súčasného štádia trestného konania, t. j. po podaní obžaloby, po preskúmaní relevantného obsahu trestného spisu, ako aj po výsluchu všetkých obvinených, dospel súd k záveru, že doposiaľ nepominulo dôvodné podozrenie, že sa stíhaný skutok, pre ktorý bola na obvinených podaná obžaloba, sa mal stať a tento skutočne vykazuje všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2, písmeno c) Trestného zákona s poukazom

§ 138 písmeno i), písmeno j) Trestného zákona v prípade obvinených [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], s tým, že u obvineného [REDACTED] navyše odsek 2 písmeno e) § 172 Trestného zákona a u obvineného [REDACTED] odsek 2 písmeno a) § 172 Trestného zákona, pričom z jeho spáchania sú na základe doteraz zabezpečených dôkazov naďalej dôvodne podozriví obvinení [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], aj napriek tomu, že obvinení [REDACTED] a [REDACTED] popreli spáchanie skutku kladeného im za vinu v obžalobe, obvinený [REDACTED] ako obvinený odmietol vo veci vypovedať a obvinený [REDACTED] priznal, že metamfetamín predával, ale poprel, že by tak robil ako člen organizovanej skupiny. Zabezpečené dôkazy v predmetnej trestnej veci, najmä výpoveď obvineného [REDACTED], ktorí sa k spáchaniu skutku kladeného mu za vinu v obžalobe priznal, pričom popísal aj činnosť organizovanej skupiny vedenej obvineným [REDACTED], obvineného [REDACTED], výpoveď svedka [REDACTED], ktorý bol v predmetnej trestnej veci použitý ako agent konajúci pod legendou v súvislosti s osobou obvineného [REDACTED], svedka [REDACTED], ako aj výpovede ďalších svedkov - jednotlivých konzumentov pervitínu v prípravnom konaní, znalecké posudky na č. l. 110-113, 118-120, 141-144, 132-135, 159-161, 156-158, 177-179, 184-186, 212-217, 217a-217d, listinné dôkazy, predovšetkým zápisnice o vydaní veci pre účely trestného konania, zápisnica o domovej prehliadke, zápisnica o prehliadke priestorov a pozemkov, zápisnica o osobnej prehliadke obvineného [REDACTED], odtajnené prepisy telefonických hovorov a SMS správ medzi obvinenými navzájom a obvinenými a jednotlivými konzumentmi pervitínu, ako aj ostatné zdokumentované skutočnosti tvoria relevantný podklad pre existenciu dôvodnosti podozrenia, že stíhaný skutok sa mal stať a že z jeho spáchania sú dôvodne obvinení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorým bolo riadne vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku. Ani v súčasnom štádiu prebiehajúceho trestného konania, teda po podaní obžaloby, nie je vierohodnosť všetkých doposiaľ získaných dôkazov ničím podstatne znížená. Z predloženého spisového materiálu taktiež nevyplýva existencia takého dôkazu, ktorý by rozumne vyvracal dôvodnosť podozrenia zo spáchania stíhaného skutku. Senát okresného súdu pri rozhodovaní súčasne neopomenul povinnosť aj preskúmať správnosť procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktorý predchádzal podaniu predmetnej obžaloby, vezmúc do úvahy aj

obhajobou a obvinenými namietané a vytýkané procesné pochybenia a takto dospel k záveru, že v prejednávacom prípade senát okresného súdu nezistil také závažné procesné pochybenia, ktoré by mali skutočne charakter závažného porušenia práva na povinnú obhajobu, čo by malo v opačnom prípade aj relevantný vplyv na rozhodovanie o väzbe obvinených po podaní obžaloby.“

K existencii konkrétnych skutočností odôvodňujúcich väzbu sťažovateľa (ako aj ďalších troch spoluobvinených, pozn.) podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd v uznesení z 18. mája 2017 uviedol najmä nasledujúce:

«Ďalšou zo základných podmienok ponechania obvineného vo väzbe, okrem splnenia formálnych podmienok musí byť aj existencia niektorého z dôvodov väzby uvedených v § 71 Trestného poriadku, ak z konania obvineného, alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, teda existujú skutkové okolnosti odôvodňujúce, že obvinený sa bude správať spôsobom predpokladaným, v danom prípade v ustanoveniach § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku. Výklad pojmu „konkrétna skutočnosť“ je v kompetencii súdu, ktorý na základe skutkových okolností a dôkaznej situácie v konkrétnej trestnej veci posúdi, či ponechanie obvineného vo väzbe je aj naďalej opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel nemožno dosiahnuť inak.

V tomto štádiu trestného konania je skutočne u obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], aj naďalej daný dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Tr. poriadku, pre ktorý boli obvinení vzatí do väzby, tento sa zatiaľ nezmenil a trvá v nezmenenom rozsahu tak, ako to už bolo konštatované v rozhodnutí súdov o ich vzatí do väzby, zamietnutí žiadosti obvineného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj ponechaní obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vo väzbe a zamietnutí žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu po podaní obžaloby a v celom rozsahu na ne odkazuje. V tomto smere nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by tento väzobný dôvod, resp. okolnosti, ktoré ho odôvodňujú nejakým spôsobom aj relevantne spochybňovala. Tieto dôvody väzby neboli ani v súčasnosti významne oslabené, a preto súd iba opätovne skonštatoval dôvodnosť väzobného stíhania obvinených po podaní obžaloby.

U obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je aj v súčasnosti daný dôvod väzby uvedený v § 71 odsek 1 písmeno c) Tr. poriadku, čiže tzv. preventívnej väzby... Dôvod tzv. preventívnej väzby je u všetkých obvinených daný aj naďalej najmä povahou, závažnosťou a rozsiahlosťou trestnej činnosti, nebezpečnosti predávanej látky - metamfetamínu, ako aj intenzívnym spôsobom páchania, nakoľko išlo o plánovanú, koordinovanú činnosť a sofistikovanú činnosť, ako aj s poukazom na dobu, po ktorú mala trestná činnosť prebiehať, ktoré odhalenie a objasnenie bolo obzvlášť zložité. V neposlednom rade je tento dôvod väzby daný aj osobou obvinených, ktorý všetci už boli súdne trestaní, a teda sú osobami so sklonmi k páchaniu trestnej činnosti. Obvinený [REDAKOVANÉ] bol doposiaľ deväťkrát súdne trestaný, zväčša pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť, doposiaľ bol dvadsaťdvakrát priestupkovo riešený. ... aj obvinený [REDAKOVANÉ] poukazoval na viaceré zdroje svojho príjmu, avšak v takejto pozícii bol i v čase pred vznesením obvinenia a nezabránilo mu to taktiež v účasti na činnosti, ktorá mu je v súčasnosti kladená za vinu podanou obžalobou. Súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že opakovanie skutočností, ktoré aj naďalej odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, nakoľko súd po preskúmaní okolností prípadu má za to, že ich relevancia aj naďalej pretrváva. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že na elimináciu reálnej obavy z páchania závažnej trestnej činnosti smerujúcej k predovšetkým získavaniu majetkového prospechu je potrebná v tomto štádiu konania aj naďalej (preventívna) väzba.»

K výhrade sťažovateľa týkajúcej sa postupu okresného súdu po späťvzatí (v poradí prvej) obžaloby prokurátorom okresný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 uviedol:

„Senát okresného súdu ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva povinnosť súdu pri späťvzatí obžaloby rozhodovať o väzbe obvinených. Pokiaľ o väzbe obvinených, o ich ponechaní v štádiu konania pred súdom už bolo rozhodnuté. V prejednávanom prípade je nesporným faktom, že tak prvostupňový ako aj druhostupňový súd o väzbe všetkých štyroch obvinených pred späťvzatím obžaloby právoplatne rozhodol a keďže nebol dôvod, resp. neexistovala skutočnosť, kedy by musel súd ex offa, t. j. z úradnej povinnosti rozhodovať o väzbe (zmena

dôvodov väzby, zánik dôvodu väzby a prepustenie obvineného z väzby na slobodu), potom čo prokurátor zobral obžalobu späť sudca následne (formálne) rozhodol o jej späťvzátí na vedomie, začala v zmysle Trestného poriadku z ustanovenia, na ktoré aj obhajca Dr. Šuma poukázal plynúť nová lehota väzby v prípravnom konaní. V tomto smere Trestný poriadok a výklad jeho ustanovení je celkom zrejmý. Polemiky obhajcu Dr. Šumu o tom, kedy začne táto lehota plynúť nie sú na mieste, pretože povinnosťou každého súdu je trestný spis bezodkladne prokuratúre, resp. orgánom činným v trestnom konaní odovzdať. Tomuto úkonu nič nebráni a brániť nemôže. Je infantilné akékoľvek polemiky o tomto, že ako sa trestný spis dostane k prokurátorovi, sú podľa názoru senátu okresného súdu nezmyselné. Existuje jasný, t. j. transparentný legislatívny mechanizmus akým spôsobom sa to realizuje. V prejednávanom prípade sa odovzdanie tohto trestného spisu konajúcej prokuratúre udialo hneď nasledujúci pracovný deň, t. j. 18. 04. 2017.“

Krajský súd v napadnutom uznesení, ktorým zamietol sťažnosť (aj) sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2017, opodstatnenosť ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa (ako aj ďalších troch spoluobvinených) odôvodnil okrem iného takto:

„Za súčasného stavu vykonávania dôkazov... ani krajský súd nezistil žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zánik dôvodov preventívnej väzby obvinených stanovených podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Od predchádzajúceho rozhodnutia o väzbe obvinených už citovaným uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. 3. 2017. sp. zn. 4 Tk/1/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. marca 2017, sp. zn. 23 Tos/32/2017, nenastala totiž v priebehu jedného mesiaca žiadna zmena v konkrétnych skutočnostiach zakladajúcich a naďalej odôvodňujúcich dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. tak ako na to dôvodne poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia. Tieto okolnosti sa nezmenili v prospech obvinených, ani nepominuli, naopak pristúpila ďalšia okolnosť, ktorá nesvedčí v prospech obvinených a pritom zvyrazňuje obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Na obvinených bola totiž podaná obžaloba dňa 4. 5. 2017, čím sa trestné stíhanie obvinených výrazne posunulo do štádia smerujúceho k jeho právoplatnému ukončeniu. Obava uvedená v tomto dôvode väzby, teda z pokračovania v trestnej činnosti, je stále reálna vzhľadom na povahu a závažnosť stíhaných obzvlášť závažných zločinov

a zvýraznená spôsobom, akým mal byť skutok spáchaný i na už uvedené negatívne hodnotenie osôb obvinených a ich správanie.

... ani v súčasnom štádiu trestného konania nedošlo k žiadnej takej podstatnej zmene oproti pôvodnej i predošlej situácii, ktorá by odôvodňovala možnosť iného záveru. Vychádzajúc z povahy stíhaného skutku, zo spôsobu, akým mal byť skutok spáchaný a tiež z okolností negatívne charakterizujúcich osoby obvinených a ich správanie, tak súd prvého stupňa, ako aj nadriadený krajský súd pri rozhodovaní o vzatí obvinených do väzby, o žiadostiach obvinených o prepustenie z väzby a o ich ponechaní vo väzbe po prvom podaní obžaloby v už citovaných uzneseniach nielenže inštitúty Trestného poriadku spočívajúce v nariadení dohľadu probačného a mediačného úradníka nad obvinenými, v prijatí peňažnej záruky i ponuky dôveryhodných osôb za ďalšie správanie obvinených a v prijatí písomných sľubov obvinených, že povedú riadny život, považovali za nepostačujúce na nahradenie väzby obvinených, ale navyše, vzhľadom na povahu prejednávaného prípadu a najmä na nevierohodnosť osôb obvinených vyplývajúcu z okolností negatívne charakterizujúcich ich osoby a spôsob ich konania, považovali možnosť nahradenia väzby obvinených prijatím uvedených opatrení za logicky neprijateľnú. V uvedenom smere rovnako nedošlo k žiadnej podstatnej zmene odôvodňujúcej možnosť iného záveru.

... V konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, postupoval súd prvého stupňa pritom vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi rozhodovanie o väzbe pred súdom a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Vo veci bolo riadne začaté trestné stíhanie, obvineným vznesené obvinenie a bola na nich podaná obžaloba, pričom pred rozhodovaním o väzbe (o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby i o žiadosti o prepustenie z väzby spojenej s návrhmi na nahradenie väzby peňažnou zárukou, zárukou dôveryhodnej osoby a dohľadom probačného a mediačného úradníka) boli za prítomnosti obhajcov vypočutí a mohli sa vyjadriť, pričom svoje obhajobné práva aj využili štandardným spôsobom.

Súd prvého stupňa nezistil pritom prieťahy v postupe orgánov prípravného konania, nezákonný postup a porušenie práv obvinených a v uvedenom smere ich nezistil ani krajský súd. V uvedenom smere svoje zistenia a závery súd prvého stupňa podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom uznesení a na ich podklade dôvodne neakceptoval

námietky prezentované obvinenými a ich obhajcami. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi stotožňuje.“

Vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu po späťvzati obžaloby prokurátorom krajský súd v napadnutom uznesení uviedol:

„Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 Tr. por. ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1. § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní. Konštrukciou tohto ustanovenia sa vytvára primeraný priestor na rozhodnutie o väzbe prednostne a urýchlene, ale aj na spojenie tohto rozhodovania, pokiaľ to okolnosti umožňujú (najmä rozsiahlosť spisového materiálu a zložitosť prípadu), so súčasným rozhodovaním o prípadnom späťvzati obžaloby alebo návrhu dohody o vine a treste, či ustúpení od obžaloby (§ 239 ods. 1 Tr. por.), rozhodovaním po preskúmaní obžaloby (§ 241 Tr. por.), predbežnom prejednaní obžaloby (§ 244 Tr. por.) alebo po preskúmaní návrhu dohody o vine a treste (§ 331 Tr. por.). Zároveň neumožňuje vziať obžalobu späť bez rozhodnutia o väzbe a vyvolať tak plynutie novej sedemmesačnej lehoty (§ 76 ods. 10 Tr. por.).

V posudzovanej veci bolo postupované v súlade s citovaným zákonným ustanovením, keď po prvom podaní obžaloby dňa 3. 3. 2017 bolo uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. 3. 2017, sp. zn. 4 Tk/1/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. marca 2017, sp. zn. 23 Tos/32/2017 právoplatne rozhodnuté o väzbe obvinených do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou lehotou väzby v prípravnom konaní tak, že podľa § 238 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 79 ods. 2 Tr. por. boli obvinení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ponechaní vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K späťvzatiu obžaloby prokurátorom došlo až po rozhodnutí o väzbe obvinených na verejnom zasadnutí dňa 13. 4. 2017, ktorého termín bol určený už pri odročení predošlého verejného zasadnutia konaného dňa 23. 3. 2017, pritom nielen z dôvodu podaných sťažností

obvinených proti uzneseniu o ich ponechaní vo väzbe, ale okrem iného aj z dôvodu potreby predloženia návrhov na vykonanie dôkazov, ktoré obvinený [REDAKOVANÉ] a jeho obhajoba dňa 23. 3. 2017 nepredložili a urobili tak až 11. 4. 2017 (č. l. 1708). Rozhodnutie o väzbe obvinených po podaní obžaloby v uvedenom prípade nemohlo byť preto spojené so súčasným rozhodovaním o späťvzati obžaloby. Späťvzatie obžaloby prokurátorom vzal predseda senátu okresného súdu na vedomie postupom podľa § 239 ods. 1 Tr. por. uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. 4. 2017, sp. zn.4 Tk/1/2017. V súlade s ustanovením § 76 ods. 10 Tr. por. preto v prípade väzby obvinených, o ktorej bolo do uplynutia základnej lehoty väzby v prípravnom konaní citovanými uzneseniami právoplatne zákonným spôsobom rozhodnuté, začala plynúť nová základná sedemmesačná lehota väzby v rámci lehoty uvedenej v odseku 7 § 76 Tr. por. odo dňa, keď bol spis doručený prokurátorovi, t. j. od 18. 4. 2017. V uvedenom smere nedošlo preto k porušeniu práv obvinených a ani k prietahom v konaní, preto námietky obvinených nepovažoval krajský súd za dôvodné.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017, s ktorým z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany tvoria jeden celok, ústavný súd konštatuje, že právne závery vyplývajúce z označených rozhodnutí všeobecných súdov nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

Vo vzťahu ku kľúčovej výhrade sťažovateľa, že okresný súd po späťvzati (v poradí prvej) obžaloby prokurátorom nerozhodol o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 3 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd po podaní obžaloby prednostne a urýchlene o väzbe a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne (aj) s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. súčasne s rozhodnutím, ktorým súd vezme na vedomie späťvzatie obžaloby prokurátorom. Z okolností posudzovanej veci je pritom zjavné, že v danom prípade okresný

súd nemohol o väzbe sťažovateľa rozhodnúť podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku, keďže prokurátor vzal obžalobu podanú (aj) na sťažovateľa späť až po tom, čo okresný súd uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 23. marca 2017 podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku už rozhodol, že sťažovateľa po podaní obžaloby ponecháva vo väzbe. Po späťvzatí obžaloby sa vec zo zákona vrátila do štádia prípravného konania (§ 239 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá za bodkočiarkou) a odo dňa doručenia spisu prokurátorovi začala plynúť nová základná sedemmesačná lehota väzby bez nutnosti opätovného rozhodnutia o väzbe sťažovateľa ako obvineného (§ 76 ods. 10 Trestného poriadku). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za udržateľný právny záver vyvoditeľný z napadnutého uznesenia krajského súdu (ako aj z jemu predchádzajúceho uznesenia okresného súdu), že uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Tk 1/2017 z 23. marca 2017 o väzbe (aj) sťažovateľa vydané podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku po v poradí prvom podaní obžaloby prokurátorom sa (v spojení s uznesením sťažnostného krajského súdu sp. zn. 23 Tos 32/2017 z 29. marca 2017) vzťahovalo na sťažovateľa (resp. zakladalo dôvodnosť jeho väzobného stíhania) aj po následnom späťvzatí obžaloby prokurátorom a vrátení veci do prípravného konania. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony, pričom pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

K námietke sťažovateľa, že v jeho (väzobnej) trestnej veci došlo k zbytočným priet'ahom, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou poukazuje na skutočnosť, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06). Zo sťažnosti sťažovateľa a z dokumentácie k nej priloženej vyplýva, že

v posudzovanej veci okresný súd po (v poradí druhom) podaní obžaloby na sťažovateľa, ku ktorému došlo 4. mája 2017, rozhodol o ďalšom trvaní jeho väzby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku uznesením 18. mája 2017 (štrnásť deň po podaní obžaloby) a krajský súd rozhodol o sťažnosti (aj) sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2017 napadnutým uznesením z 31. mája 2017 (trinásť deň po rozhodnutí súdu prvého stupňa). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu, ako aj krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa (v tom štádiu trestného konania, ktorého sa sťažnosť sťažovateľa týka) rešpektoval požiadavku na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ak bolo úmyslom sťažovateľa namietať porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho trestnej veci ako celku (nie len v súvislosti s konkrétnym rozhodovaním o väzbe), mohol a mal porušenie označeného práva v dotknutom trestnom konaní namietať v petite svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný (m. m. napr. II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09, IV. ÚS 801/2013). Keďže tak sťažovateľ neurobil, ústavný súd nemohol preskúmať postup príslušných orgánov verejnej moci v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi v kontexte jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

K námietke sťažovateľa, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie okresného súdu sú vo vzťahu k opodstatnenosti (ďalšieho) väzobného stíhania sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 (ktorých podstatné časti už boli citované) v okolnostiach posudzovanej veci jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom objasňujú všetky relevantné skutočnosti odôvodňujúce ich právny záver o naplnení formálnych i materiálnych podmienok tzv. preventívnej väzby (aj) sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd a pred ním okresný súd pritom svoje závery odôvodnili konkrétnymi skutočnosťami, týkajúcimi sa tak dôvodného podozrenia, že stíhaný trestný čin spáchali obvinení (ide o výsledky dokazovania vykonaného najmä

výsluchmi jednotlivých obvinených a svedkov, listinnými dôkazmi, domovou prehliadkou a prehliadkou iných priestorov a pozemkov, osobnou prehliadkou, prepismi telefonických hovorov a SMS správ), ako aj existencie dôvodnej obavy, že sťažovateľ, ako aj ďalší spoluobvinení by po prepustení z väzby pokračovali v trestnej činnosti [ide najmä o povahu, závažnosť a rozsah spáchaného trestného činu a o spôsob jeho spáchania, a tiež o kriminálnu minulosť obvinených (sťažovateľ bol v minulosti „*deväťkrát súdne trestaný, zväčša pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť a dvadsaťdvakrát priestupkovo riešený*“)].

Napokon vo vzťahu k námietkam sťažovateľa smerujúcim proti postupu orgánov činných v trestnom konaní v jeho veci (sťažovateľom tvrdené nedostatky pri upovedomovaní o procesných úkonoch, údajné použitie fyzického násilia zo strany príslušníkov polície a navádzanie na páchanie trestnej činnosti agentom) ústavný súd uvádza, že aj s týmito výhradami sa krajský súd v napadnutom uznesení, ako aj okresný súd v procesne predchádzajúcom uznesení sp. zn. 4 Tk 2/2017 z 18. mája 2017 z ústavného hľadiska akceptovateľným spôsobom vysporiadali, pričom dospeli k záveru, že v postupe orgánov prípravného konania vo veci sťažovateľa nedošlo k procesným pochybeniam takej intenzity, ktorá by mala za následok porušenie práva sťažovateľa ako obvineného na obhajobu. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že otázka zákonnosti získaných dôkazov je predmetom plného prieskumu zo strany všeobecných súdov predovšetkým pri rozhodovaní vo veci samej (t. j. pri rozhodovaní o vine a treste), keď prípadná vina páchatel'a musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností (na základe dokazovania vykonaného v súlade so zákonom). Sťažovateľ v procesnom postavení obžalovaného teda má možnosť v ďalšom priebehu trestného konania (v konaní pred súdom) uplatniť všetky skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru jeho vinu vylučujú alebo zmierňujú, vrátane tých, ktoré už uplatnil pri rozhodovaní o jeho väzbe.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených základných práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom

prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2018